

GR 7 - E 4

SPANJE

ANDALUSTIE

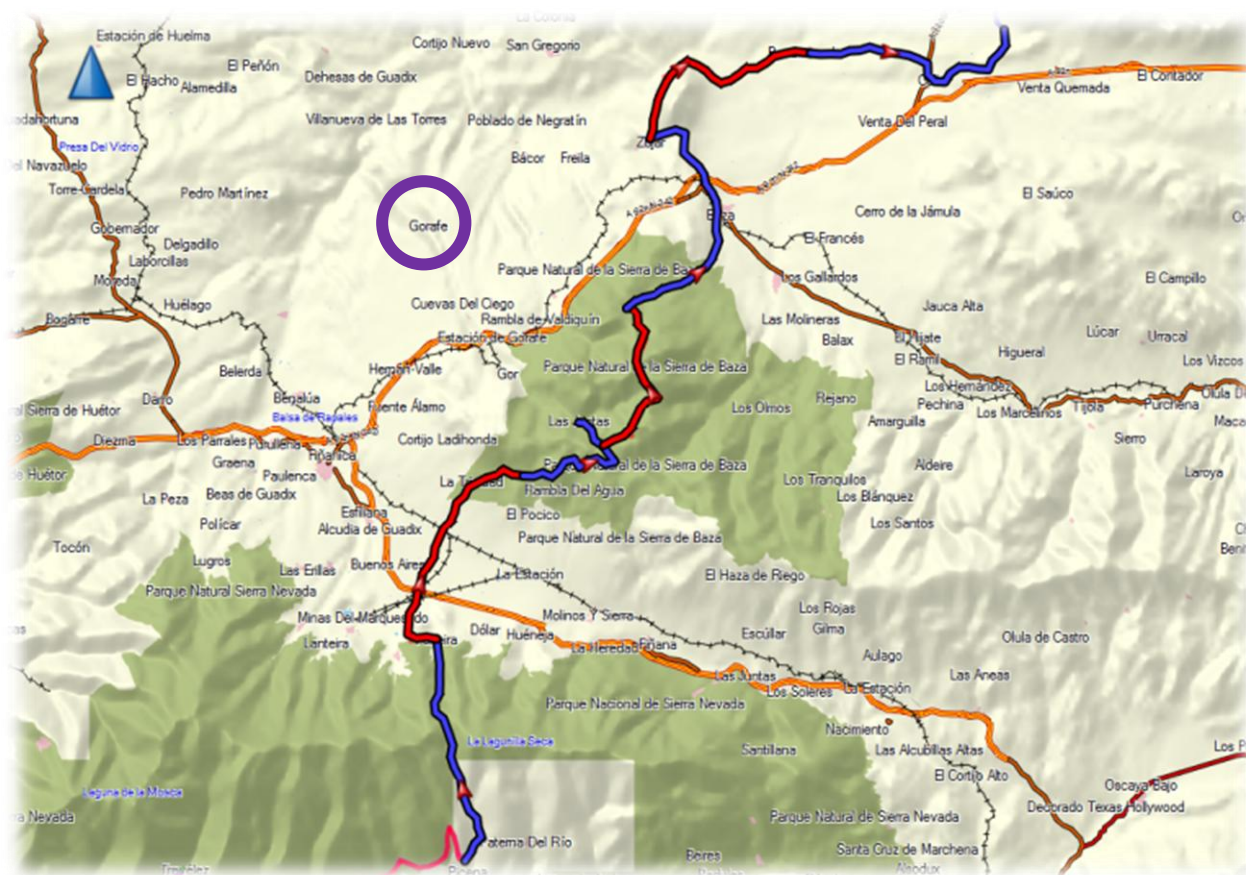
deel 3

VOORSTELLING TOCHT

GR7 is de langste wandelroute van Europa, van oudsher een handelsverbinding. De GR7 loopt van Cyprus naar Tarifa (Provincie Cádiz, Andalusië, Spanje) met een lengte van 10.450 kilometers. Het gedeelte in Spanje alleen al bedraagt 2.750 km. De wandelroute GR7 / E4 voert vanaf Gibraltar door Spanje, Frankrijk, Zwitserland, Duitsland, Oostenrijk, Hongarije, Roemenië, Bulgarije en

Griekenland. In Andalusië verbindt de GR7 de belangrijke plaatsten zoals Malaga, Ronda, Granada, Almería, Cordoba en Jaén. GR staat voor Grand Recorrido, in het Frans: Grande Randonnée, de Duitsers zeggen Fernwanderwege, in Nederland zeggen ze Lange Afstand Wandelpaden (LAW) en de Portugezen zeggen Grande Rota. Vanuit Alhama de Granada komt de GR7 de Provincie Granada binnen, via El Valle de Lecrín komt de GR7 de Alpujarra van Granada binnen en loopt dan nog een klein stuk door de Alpujarra van Almería (Puerto de la Ragua - Bayárcal). . Een gedeelte in Roemenië en Hongarije is nog in ontwikkeling.

We gaan dit traject doen in zeven stapdagen. Op bovenstaand kaartje zijn de dagtrajecten afwisselend blauw en rood gekleurd. We stappen van zuid naar noord. Gorafe is het dorpje (in de cirkel) waar ons vakantiehuisje gevestigd is van waaruit we iedere dag vertrekken

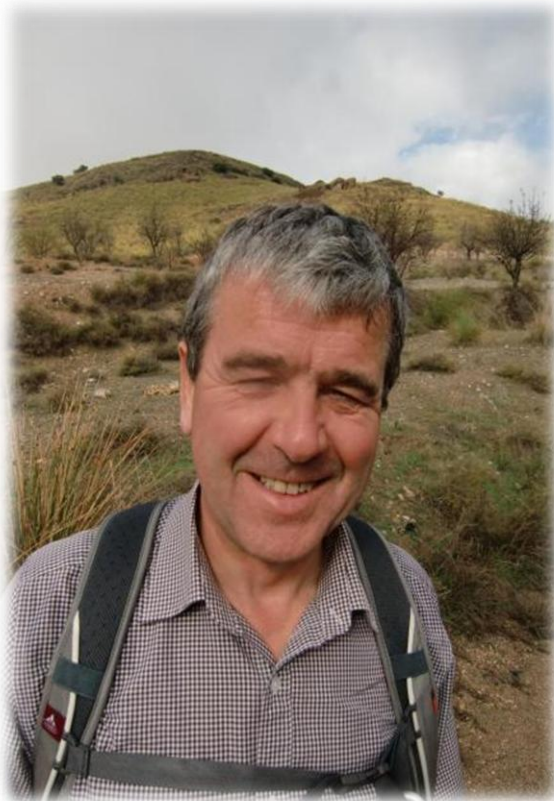
DEELNEMERS

Josine Rommens (Knokke)

Annette Denys (Gent)

Frans Pype (Boortmeerbeek)

Ludwig D'Haese (Merchtem)

Donderdag 8 november 2012

- Van : Laroles 1.004 m
- Naar : Ferreira 1.280 m
- Afstand : 26 km
- Stijgen : 1.300 m
- Dalen : 1.100 m
- Duur : 10 uur

Ik (Ludwig) wou eens iets nieuws proberen en heb op de site van Seniorennet een oproep gelanceerd om tochtgenoten te vinden die samen met mij een gedeelte van de GR 7 zouden willen afstappen. De vier deelnemers kennen elkaar dus niet maar we hebben wel eens vooraf vergaderd. Met het vliegtuig zijn we van Zaventem naar Malaga gevlogen en hebben daar een auto gehuurd. In het dorpje Gorafe, ongeveer halverwege van onze trekking, hebben we een vakantiewoning gehuurd en dat is dan meteen onze uitvalsbasis.

Ik zet Annette, Josine en Frans af in het dorpje Ferreira en rijd vervolgens verder tot Laroles waar ik de auto achter laat en de wandeling begin in de richting van Ferreira.

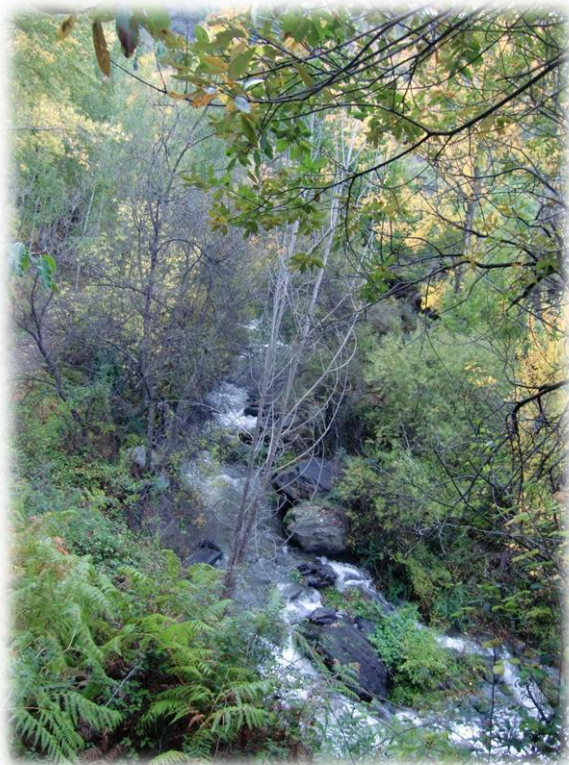
Zowel Frans als ikzelf hebben een wandel-gps en halverwege de dagtocht hebben we een waypoint gezet waar we elkaar zullen ontmoeten om de autosleutel door te geven. Als Frans dan met zijn gezelschap aan de auto komt (ook hier is een waypoint geplaatst) kunnen zij mij komen halen op mijn eindpunt.

Na een vijftal kilometer kom ik in het dorpje Bayárcal dat gelegen is tegen een bergflank. 387 inwoners telt dit kleine, witte, bergdorpje.

We bevinden ons vandaag nog in de Sierra Nevada. Met zestien bergtoppen boven de 3.000 meter is het na de Alpen de hoogste bergketen van West-Europa. De hoogste berg van het Spaanse vasteland, de Mulhacén (3482 m), bevindt zich in dit gebergte.

Het is hier al maanden slecht weer met hevige regenval. Dit riviertje zou normaal gezien doorwaadbaar moeten zijn. Ik ben er over geraakt maar heb er wel één natte voet aan overgehouden.

Het Nationaal park Sierra Nevada beslaat een deel van dit gebergte. Het park met zijn afwisselende landschappen heeft alle kenmerken van het klimaat van het hooggebergte. Door de klimaatschommelingen en hoogteverschillen vind je er een enorme diversiteit aan vegetatie. Van dichtbebost groen in de dalen tot kleine alpenflora en lage struiken op de toppen. Je vindt er meer dan 2100 plantensoorten van de 8000 gecatalogiseerde plantensoorten in Spanje.

Het gebied is ook rijk aan fauna, zo zijn er meer dan zestig vogelsoorten die waken over het luchtruim zoals de gier, koningsarend of alpenheggenmus. Op het land regeren onder andere de Spaanse berggeiten (cabra montes), vossen, everzwijnen, wezels en dassen.

In de Sierra Nevada bevindt zich ook een groot skigebied: Solynieve (= zon en sneeuw) met als belangrijkste dorpen Pradollano (2100 m) en Borreguiles (2600 m). Er bevinden zich 85 km aan pistes en er kan geskiëd worden tot aan de Pico Veleta die 3396 m hoog is. Een skivakantie kan hier gecombineerd met een zonzvakantie, aangezien de zonnige kusten van onder meer de Costa del Sol niet ver hiervandaan liggen.

De bergketen trekt jaarlijks, begin september, veel toeristen aan doordat de wielerronde Vuelta langskomt. De naam *Sierra Nevada* betekent *besneeuwde bergketen* in het Spaans.

Vandaag droog weer maar de zon laat zich niet al te veel zien. De bewolking overheerst maar ik kan toch stappen in short en t-shirt.

Ik tref de kop en enkele beenderen aan van een koe. Vroeger werden de dode dieren ter plaatse gelaten als voer voor de gieren. Deze hebben een spanwijdte van 2,50 meter . een kadaver wordt eerst opgemerkt door kraaiachtigen en door hun bewegingen trekt dit de aandacht van de gier. Doordat hij geen pluimen heeft in zijn nek kan hij tot diep in het karkas graven.

Doordat in zuidelijk Europa sinds januari 2007 landbouwers ingevolge EU-richtlijnen geen karkassen meer mogen laten liggen op hun landerijen (in verband met de gekke-koeienziekte) heeft de gier meer moeite om voedsel te vinden wat er toe leidt dat vaker levende dieren worden aangevallen, echter nooit gezonde exemplaren.

De Spaanse regering heeft geopperd karkassen op bepaalde plaatsen te laten liggen, maar biologen vrezen dat de gieren zich in deze gebieden sterk gaan concentreren, wat ze gevoeliger maakt voor bijvoorbeeld ziekten.

De GR 7 loopt door een domein van een hotel. Het hotel is echter gesloten. Ik kan dan ook niet anders dan over het hek te klauteren aan de ingang en het domein via de achterkant te verlaten langs een hek.

De paddenstoelen groeien welig op de uitwerpselen van een of andere viervoeter. Ik weet niet of deze paddenstoelen eetbaar zijn. Ik zal er in elk geval niet van eten.

Op de Puerto de la Ragua moet ik even het asfalt volgen. Hier staat een hut waar je kunt overnachten. Er is ook een klein skistation. Ook de Vuelta is hier al meerdere keren voorbij gekomen.

Iets voor de Puerto de la Ragua kom ik de drie andere stappers tegen. Ik geef de autosleutels door aan Frans en het waypoint van de plaats waar hij de auto kan vinden.

Ik aanschouw een mooi natuurfenomeen. De wolken liggen onder mij en bedekken het dal. Dat betekent ook dat ik kan genieten van de zon en dat men in het dal met de bewolking zit.

Het hoogste punt dat we vandaag hebben moeten trotseren is 2.055 meter

Ik krijg al zicht op het dorp Ferreira waar vandaag mijn tocht eindigt en waar Frans, Josine en Annette deze morgen gestart zijn.

Tijdens de afdaling naar Ferreira moet ik door het wolkendek heen en zit ik eventjes in de mist.

Eens beneden kom ik ook onder het wolkendek te zitten en heb ik geen zon meer.

Van in Ferreira krijg je al zicht op het Moors kasteel dat in het naburige dorp op een heuvel ligt. Dit Moors kasteel zullen we morgen passeren.

Ik wacht op de drie anderen in de plaatselijke kroeg. Een pint bier kost hier nog 1 euro en je krijgt er nog een tapa bij bestaande uit een bord paella en een stukje brood.

Vrijdag 9 november 2012

- Van : Ferreira 1.280 m
- Naar : Charches 1.473 m
- Afstand : 24 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 6 uur

De woning die we gehuurd hebben is een grotwoning. Zowel in de zomer als in de winter is het er binnenin ongeveer 20°C.

De auto die we gehuurd hebben is een Renault Kangoo. We hebben voor dit type gekozen omdat we er comfortabel met ons vieren kunnen inzitten en er toch nog voldoende bergruimte is voor onze bagage.

Het kasteel van Calahorra, dat dateert uit de 16de eeuw, bevindt zich op een verlaten hoogte in de Marquesado del Zenete, een uitloper van de Sierra Nevada. De buitenzijde ziet er uit als een militaire burcht. Het is gebouwd in de vroege Spaans-Renaissance-stijl van 1509-1512 onder Don Rodrigo Diaz de Vivar y Mendoza, de eerste Markies van Cenete na de herovering op de Moren in 1489. Hij schonk het kasteel aan zijn bruid.

Het is vandaag zwaar bewolkt met af en toe een weinig regen. De zon laat zich nauwelijks zien en het is naar de frisse kant.

We verlaten nu definitief de Sierra Nevada en we dienen nu een overgangsstuk te doen naar het natuurgebied Sierra de Baza welke we morgen zullen intrekken.

Frans en ikzelf stappen regelmatig in lichte kledij. De dames daarentegen lopen er meestal goed ingeduffeld bij.

Als ik Frans, Josine en Annette tegenkom leg ik hen uit dat het stuk dat zij nog voor de boeg hebben niet echt mooi is. Ze besluiten dan ook terug te keren en met mij mee te gaan tot aan de auto. Dat bespaart ons meteen ook wat tijd en brandstof.

We kunnen onze regenkledij goed gebruiken. We trekken door enkele olijfboomgaarden en het uitgestorven dorpje La Trinidad waar enkel nog wat ruïnes van huizen en boerderijen staan. Bewoning is er niet meer. Vermoedelijk komt dit omdat de bron is opgedroogd.

Ondanks het minder goede weer blijven we toch glimlachen en plezier maken.

We koken elke avond zelf en elkeen draagt zijn steentje bij zowel voor als na het eten. Deze avond zijn de taken als volgt verdeeld : Annette doet de afwas, Frans droogt af, Josine zet de afwas weg en ikzelf kijk toe.

We hebben een wasdraad in de woonkamer gehangen zodat we onze natte handdoeken en kleren kunnen laten drogen. Pedro de huiseigenaar heeft buiten wat brandhout klaar gelegd voor ons zodat we elke avond, voor de gezelligheid, de open haard kunnen aansteken.

Zaterdag 10 november 2012

- Van : Charches 1.473 m
- Naar : Las Juntas 1.480 m
- Afstand : 24 km
- Stijgen : 800 m
- Dalen : 600 m
- Duur : 6 uur

Zoals elke ochtend staan we om 07.00 uur op, ontbijten en maken onze picknick klaar. Rond 08.00 uur vertrekken we dan met de auto naar ons volgende startpunt.

Deze cactussen en agaves staan bovenop de rots boven ons huis. Het is dus eigenlijk onze dakbedekking. Agaves groeien vrij traag en bloeien pas na vele jaren. Op dat moment groeit een (in verhouding met de plant) zeer grote stengel uit de plant waar bovenaan een groot aantal kleinere bloemen uitgroeien. De meeste agaves zijn monocarpisch, wat betekent dat de planten na de bloei en vruchtzetting afsterven.

Pedro heeft meerdere grotwoningen in het dorp die hij verhuurt. Aanvankelijk hadden we een woning gehuurd met vijf slaapkamers en met twee badkamers. Evenwel is deze woning momenteel niet te bereiken doordat de weg is weggespoeld. We hebben wel een andere woning gekregen met vier slaapkamers maar deze woning is enkel bereikbaar via een wandelpad. We dienen dus telkens ongeveer honderd meter te voet te doen om naar de auto te kunnen. We zijn nu op weg naar onze wagen die onderaan het pad geparkeerd staat.

Vandaag trekken we het natuurpark van Baza binnen en ook morgen en overmorgen zullen we door dit prachtige natuurpark trekken.

Ik laat de wagen achter in het dorpje Charches waar ik gisteren geëindigd ben. Hierboven een foto van Charches. Ik stap elke dag alleen en Frans neemt beide dames mee.

Vandaag volg ik regelmatig brede aardewegen waarbij ik af en toe toch een auto, meestal een 4 x 4, tegen kom. Wandelaars heb ik op de ganse route nog niet gezien, hoogstens eens iemand die de hond uitlaat.

Ook hier heeft de herfst zijn intrede gedaan waardoor er een aantal bomen verkleuren.

Af en toe krijgen we vandaag de zon te zien en volgens de weersvoorzichten zou het vandaag droog blijven.

In het natuurpark zelf mag men vrij kamperen van november tot mei. Tijdens de zomer en de vroege herfst is het vrij kamperen er verboden vanwege het risico op bosbranden.

Meer dan 100 vogelsoorten telt dit park, waaronder veel roofvogels, zoals adelaars of arenden, Egyptische gieren, slechtvalken, torenvalken en uilen. In de gecultiveerde velden leven de kuifleeuweriken en rode patrijs. Spechten en tortelduiven vind je dan weer in de beboste gebieden.

Dassen, steenmarters, wilde katten en vossen zijn de meest voorkomende onder de 30 soorten zoogdieren die in het park wonen. Het park is tevens rijk aan wild, zoals reeën en wilde zwijnen.

Er zitten in dit park 17 soorten reptielen en acht soorten amfibieën, waarvan er veel te vinden zijn langs de waterlopen van het park, met inbegrip van waterslangen.

Mijn eindpunt voor vandaag is Las Juntas. Op 8, 9 en 10 augustus zijn er om 8 uur 's morgens stierenlopen. 's Avonds zijn er dan de stierengevechten die plaatsvinden in de arena van de naburige gemeente Gor. Deze feesten worden gehouden om zo de patroonheilige San Cayetano te eren.

Ik mag er niet aan denken dat ik hier zou toekomen en dat men juist een troep stieren zou los gelaten hebben in deze smalle steegjes. Rare feesten hebben die Spanjaarden toch.

Bij het verlaten van het dorp rijden we voorbij een oude bron met daarnaast een wasplaatst met verschillende wastobben. We houden even halt om er een foto van te nemen.

Als we in Gorafe komen doen we wat boodschappen in het enige winkeltje in het dorp. We zien tevens dat er mensen in feestkledij naar het centrum van het dorp trekken en we volgen hen. Blijkt dat er straks een trouwmis gaat plaats vinden.

Alle plaatselijke schoonheden begeven zich naar de kerk. Ondanks de koude temperaturen is de feestkledij toch zomers.

Zondag 11 november 2012

- Van : Las Juntas 1.480 m
- Naar : Cortijo Navaez 1.700 m
- Afstand : 20 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 1.000 m
- Duur : 6 uur

De weergoden zijn ons vandaag niet goed gezind. Als we naar buiten kijken regent het af en toe. Evenwel besluiten we om toch maar te vertrekken en we maken ons klaar en vertrekken. Ik zet het trio af aan Cortijo Navaez en begeef me vervolgens in de richting Las Juntas. Als ik een tiental minuten aan het rijden ben begint het echter hevig te sneeuwen. Ik neem telefonisch contact op met het drietal en na een kort overleg besluiten we om vandaag niet te stappen. Ik keer terug naar Cortijo Navaez en pik het drietal op. We rijden terug in de richting van Gorafe en als we een vijftal minuten aan het rijden zijn houdt het op met sneeuwen en trekt de hemel open. De twijfel slaat toe en opnieuw besluiten we om toch maar te gaan stappen. Het trio wordt terug afgezet aan Cortijo Navaez en ikzelf rij door naar Las Juntas en parkeer daar de wagen op de afgesproken plaats.

Ik ben pas vertrokken als het terug begint te sneeuwen. We zitten nog steeds in het natuurpark van Baza. De belangrijkste vegetatie in de bossen zijn dennen en sparren. Voornamelijk Oostenrijkse en Corsicaanse soorten. Op de hogere hellingen vindt men enkele inheemse soorten zoals de grove den die men ook veel aantreft in de Sierra Nevada.

Een deel van de oorspronkelijke boomsoorten zijn hier nog steeds, zoals steeneiken, galeiken en jeneverbessen. Mediterrane soorten treft men hier ook aan zoals kermeseiken (*Quercus coccifera*), Spaansbarberries (*Berberis hispanica*), sleedoorn (*Prunus ramburii*), laurier (laurier nobilis), en aromatische planten, zoals tijm, lavendel, marjolein en rozemarijn.

Ik tref een schuilhuisje aan waar ik even uitrust en wacht op Frans en zijn damens die even later aankomen. Als ik vervolgens aan de afdaling begin heb ik maar de voetsporen van de andere wandelaars te volgen in de tegenovergestelde richting.

Op de kaart staat dat dit een panoramaweg is en gelijk hebben ze; het panorama is weg.....

Als ik beneden op een bosweg kom vind ik een eekhoorn dood op de grond. Er zit nog een nootje in zijn mond. Is hij gestikt in zijn nootje of is het een verkeersslachtoffer?

Ik ben op weg naar Cortijo de Navaez. Dat is een tamelijk groot complex, gelegen middenin het park. Er zijn ruimtes om congressen te houden, er is een bar-restaurant en men kan er ook slapen. In de winterperiode is het enkel maar open in de weekends.

